

Фінансово-ринкові регулятивні засади конвергенції національних і регіональних інтересів

Поставлено проблему створення системи регулювання фінансового ринку. Запропоновано концепцію конвергенції національних і регіональних інтересів суб'єктів фінансового і суміжних з ним ринків. Обґрунтовано науково-теоретичні положення, регулятори і результуючі показники функціонування регулятивної системи за умови дії регуляторів «не за правилом» і «за правилом». Представлено схематичну модель механізму формування системи конвергентного розвитку національної і регіональної економіки.

Ключові слова: регулятивна система, конвергенція, грошова пропозиція, фінансовий капітал, інвестиції, натуральний продукт, національний дохід, грошовий попит.

Суб'єктами фінансового ринку є домашні господарства, підприємства, регіони і державні установи, зокрема Національний банк і Уряд України. Спільним інтересом для кожного суб'єкта фінансового ринку завжди були й будуть їхня платоспроможність на усіх сегментах національного ринку. Зважаючи на наявність в Україні проблеми стагфляції і значення оздоровленого фінансового ринку в її подоланні, необхідно відповісти на питання:

- *по-перше*, якими є фундаментальні засади розвитку як самого фінансового ринку, так і системи його регулювання;
- *по-друге*, якими є інтереси усіх суб'єктів фінансового ринку та фінансові джерела їх реалізації;
- *по-третє*, яким має бути фінансовий механізм формування і функціонування конвергентної моделі фінансового ринку;
- *по-четверте*, хто з суб'єктів фінансового ринку є ключовим у системі регулювання руху фінансово-інвестиційного капіталу, на який має бути спрямована увага Національного банку і Уряду України щодо його продуктивного й ефективного функціонування.

Відповісти на ці питання, що сьогодні стають перед сучасною українською наукою і практикою, ще з другої половини XVIII ст. намагаються дослідники в різних країнах. Зокрема, Дж. С. Мілль у дослідженні відношення попиту і пропозиції до вартості, А. Маршалл – у тимчасовій рівновазі попиту і пропозиції, Р. Гільфердінг – у формуванні і русі фінансового капіталу, К. Р. Макконнелл і С. Л. Брю – у загальній рівновазі ринкової системи в цілому. Регулятивні аспекти висвітлюють українські дослідники Є. В. Алімпієв, І. Ф. Радіонова, А. М. Соколовська, А. В. Ставицький, В. Р. Хом'як та ін. [6, с. 1,5-10].

Однак сучасна практика функціонування ринкових економік засвідчує, що кризові ситуації виникають саме у їх фінансовому секторі. Особливо це стосується перехідних економік, до яких належить економіка України, яка ніби задекларувала перехід до ринкових, тобто ліберальних, методів господарювання, а досі зберігає вертикальну систему управління економікою з централізованим підходом до регулювання грошових та інших фінансових ресурсів. Наслідком цього є розбалансованість

українського фінансового і національного ринку загалом з відповідними негативними тенденціями – хронічною інфляцією, дефіцитом бюджетів і платіжного балансу, зростанням внутрішньої і зовнішньої заборгованості тощо. Стає очевидним, що чинна система управління економікою не базується на пізнанні взаємозв'язку і взаємозалежності між національним (макроекономічним) та локальним (мікроекономічним) рівнями організації господарських систем. Тобто йдеться про те, що кожен з рівнів господарства переймається виключно реалізацією власних інтересів, насамперед фінансових. Але практика розвинених країн показує, що фінансові інтереси суб'єктів ринків можна вирішувати не за рахунок один одного, а створивши правові, фінансові, економічні, інституційні передумови рівноправних відносин. Поділ праці, спеціалізація та інтеграція, розподіл національного доходу за вкладеною працею і капіталом мають бути в основі системи управління і регулювання фінансовими і виробничими процесами. Інакше зрівноваженого і стабільного розвитку підприємств, регіонів і економічної системи в цілому годі очікувати. З цього приводу М.І. Долішній зазначає, що «регіоналізація та інтеграція – це дві сторони процесу висхідного розвитку... Вони ... завжди пов'язані з процесами, що є не лише конструктивними, а й деструктивними. На жаль, останнє сьогодні особливо актуальне для України. Її регіональні проблеми є не лише гострими, а й вибухонебезпечними, оскільки їхнє невдале вирішення може призвести до загострення потенційних конфліктів як всередині країни, так і між державами» [3, с. 9]. Річ у тому, що регіон у територіально-функціональному поділі праці країни є між державою, макроекономічним рівнем і підприємствами, мікроекономічним рівнем, що на його території. Регіонові належить вирішувати інтереси як держави, так і підприємств. Для цього потрібні не декларативні, а фінансово, інвестиційно реальні передумови їх вирішення. Тобто йдеться про те, що фінансово-регулятивна система країни має забезпечити підприємствам продуктивне й ефективне створення продукту, регіонові – сприяти інвестиційній активності підприємств, стабілізації ринку праці і охороні природного довкілля, державі – здійснювати структурні перетворення в економіці та фінансах і економічну безпеку загалом. Така фінансово-регулятивна система мала би бути зорієнтована на «**конвергенцію**» національних, регіональних і локальних інтересів суб'єктів ринків.

Концепція конвергенції національних і регіональних інтересів. Йдеться про систему грошових, фінансових, економічних, соціальних, екологічних, безпекових інтересів усіх суб'єктів фінансового і суміжних з ним ринків – товарного, праці і т. ін. Поділ фінансово-виробничих функцій і кооперацію інтересів суб'єктів ринків мала б забезпечувати **фінансово-ринкова регулятивна система**, яка здатна приваблювати мобілізацію вільних грошових коштів для здійснення інвестицій у сфері виробництва натурального продукту і послуг, забезпечуючи необхідний за обсягом і структурою до потреб суспільства національний дохід. Спільним інтересом для усіх суб'єктів ринків є, звісно, зростаюча додана вартість і її складова – національний дохід. Реальним чинником створення реального національного доходу є локальний рівень організації економіки, тобто підприємства, а регіон і держава лише організаційною та інституційно-

правовою основою забезпечення продуктивної і ефективної діяльності підприємств. На наш погляд, саме фінансово-ринкова регулятивна система мала б бути в основі засад конвергенції національних, регіональних інтересів з пріоритетним забезпеченням фінансово-економічних інтересів виробничих підприємств. Своєю чергою, побудова фінансово-ринкової регулятивної системи мала б базуватись на сутності змісту поняття «конвергенція». Ми звернулися до англomовного тлумачного словника з метою розкрити зміст цього поняття. Буквосполученням «конвергенція» словник пояснює два взаємозв'язані явища чи процеси: «*convergence*» і «*converge*» [12, с. 213]:

- *convergence* – процес (дія, акт) руху в напрямку об'єднання; що стосується предмета нашого дослідження, то йдеться про формування процесу руху капіталу і продукту та визнання інтересів усіх суб'єктів ринків кожним з його учасників і сприяння усіх реалізувати інтереси партнерів; також процесом має бути рух насамперед грошового і інших форм фінансового капіталу для створення національного доходу і його пропорційного розподілу між суб'єктами фінансового і інших ринків; крім того словник, уточнюючи, вказує, що це «скоординований рух двох точок в одну», тобто йдеться про злиття інтересів суб'єктів ринку, яке можна виразити злиттям кількості грошей, інвестицій та «інших точок» у «єдину точку» – національний дохід; також словник пояснює, що конвергенція – це незалежний розвиток подібних явищ (структур, культурних, можна також сказати і фінансових, економічних, виробничих напрямів і т. п.), часто таких, що асоціюють подібність, у тому числі подібність рівнів організації фінансів, виробництва, управління – локального, регіонального, національного;
- *converge* – об'єднувати в загальний інтерес; тут йдеться про свідоме управління і регулювання «двох і більше чинників («точок») з метою отримати «загальний інтерес»; що стосується предмета нашого дослідження, то йдеться про регулювання обсягів і руху грошових сум, фінансового капіталу, інвестицій, натурального продукту з метою створення національного доходу як загального інтересу локальних, регіональних і національного суб'єктів ринків.

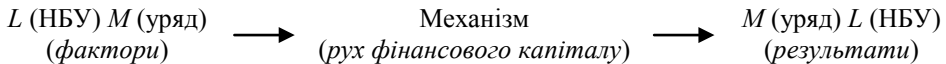
«Об'єднувати» означає регулювати до визначеної мети на основі пізнаних і усвідомлених вимог об'єктивних законів і обґрунтованих теорій. Сьогодні це називають «парадигмою». Тобто йдеться про обґрунтування «фінансово-ринкової парадигми», яка у нашому випадку стала б базовою методологією дослідження і регулювання руху грошей, капіталів, праці, продукту і цін [7, с. 96-67; 5, с. 117-119] у напрямку оптимізації їх пропорцій і, що найважливіше, стабільності цін. Поняття «регулювання» – це одна категорія, яку англomовний словник пояснює так: *regulation* – правило, *regulate* – дія за правилом, *regular* – результат дії [12, с. 839]. Поєднання понять «*convergence*», «*converge*», «*regulation*», «*regulate*», «*regular*» дає підстави стверджувати, що вони й визначатимуть сутність формування фінансово-ринкової регулятивної парадигми, на її основі – фінансово-ринкової регулятивної системи і, відповідно, концепції конвергентного руху грошей, капіталів, праці, інвестицій, продукту і цін. Основними регуляторами є Національний банк (НБУ) та Уряд України.

НБУ регулює грошову пропозицію L , однією із складових якої є грошові доходи M , уряд – інвестиції K і обсяг виробництва натурального продукту Q . Спільним інтересом для них має стати зниження грошових витрат при зростанні продуктивності й ефективності виробництва, стабілізації цін на усіх сегментах фінансового ринку і суміжних з ним ринках. Річ у тому, що ціна є функцією співвідношення грошей і продукту, які регулюють НБУ і уряд [9, с. 302-310]. На основі вищевикладеного, концепцію конвергентного розвитку національного, регіонального і локального рівнів економічної системи країни можна представити у такому взаємозв'язку її складових (рис. 1).

Схема представляє базові науки, теорії, на які мають опиратись основні регулятори і результати прийнятих ними регулятивних рішень за умови дотримання чи недотримання наукових вимог.

Причинно-наслідкові характеристики у фінансово-економічних теоріях дають можливість пошуку формалізованих взаємозалежностей дій основних регуляторів і очікуваних результатів від їхніх рішень.

Факторно-результуюча модель конвергенції національних і регіональних інтересів. Конвергентний розвиток підприємства, регіону і країни в цілому може відбуватися лише за умови, що основні регулятори, тобто Національний банк та Уряд України, дотримуватимуться у своїх регулятивних рішеннях принципу забезпечення рівноваги насамперед фінансового і товарного ринків, за якої витрати M / p дорівнюватимуть доходу M ($M / p = M$) і подальшого зростання, за якого $M / p < M$. У даному випадку витрати M / p характеризують фактори виробництва, а M – доходи виробництва. Стає очевидним, що в основі факторно-результуючої моделі механізму конвергенції розвитку економіки є фактор «грошова пропозиція» – $L = M + \Delta L$, регуляторами якої є НБУ (L) і уряд (M) і «грошовий результат» – $L = M + \Delta L$, регуляторами якого є уряд (M) і НБУ (L). Грошовий результат може бути рівним, меншим чи більшим від грошової пропозиції, в залежності від механізму перетворення пропозиції в результат.

Механізм – складна система. Зокрема, «механізм розвитку фінансового ринку – організаційно-економічна система руху фінансового капіталу і грошей відповідними каналами, яка забезпечує реалізацію монетарної та інвестиційної політики і виявлення відповідних їм імпульсів макроекономічних показників на фінансовому і товарному ринках» [6, с. 5]. Увівши у загальному схематичну модель як механізм параметри моделей фінансового і товарного ринків і представивши їх у пропорційному співвідношенні, отримуємо:

$$L : M - (Kp : vM) - Q (K : q : t) - (Qp : vM) - M : L$$

Логіка дії механізму руху грошей і фінансового капіталу побудована на монетарній трансмісії [1, с. 23-30] і перетворенні фінансового капіталу в інвестиції, а останні – у натуральний продукт. Завдання

CONVERGENCE Процес руху в напрямку об'єднання REGULATION правило		CONVERGE Об'єднувати в загальний інтерес REGULATE Дія за правилом	REGULAR Результат дії	
НАУКА	ТЕОРІЯ	РЕГУЛЯТОРИ	Не за правилом INCONVERGENCE розбалансовано	За правилом CONVERGENCE збалансовано
Соціальна психологія: національна єдність	Рівноваги: – Фінансового ринку: $Kp = vM$	Національний банк України	Грошова пропозиція: $L = M + \Delta L \rightarrow \max$	Грошова пропозиція: $L = M + \Delta L \rightarrow \text{opt}$
Макроекономіка: стратегічне програмування і планування	– Інвестування: $K = K(p, 1/p)$ – Ринку праці: Lp – пропозиція праці; $L = M/p$ L – попит на працю;	Уряд України Регіональні органи державного управління і самоврядування	Грошовий попит: $M < M/p \rightarrow \max$	Грошовий попит: $M \geq M/p \rightarrow \text{opt}$
Регіоналістика: самодостатній розвиток регіону	– Економічного зростання: $Q = F(K, p, 1/p)$ – Товарного ринку: $Qp = vM$	Підприємства Ринки: – фінансовий – праці – товарний іга ін.	Грошовий попит: $M < M/p \rightarrow \max$ $p, 1/p$ – ставки відсотка, курси валют $\rightarrow \max$ $L = M/p \rightarrow \min$ $Qp > M \rightarrow \min$	Грошовий попит: $M \geq M/p \rightarrow \text{opt}$ p $1/p$ – ставки відсотка, курси валют $\rightarrow \text{opt}$ $L = M/p \rightarrow \text{opt}$ $Qp = M \rightarrow \text{opt}$
Управління: інтереси підприємства, регіону, держави		Домашні господарства	$M < M/p \rightarrow \max$	$M \geq M/p \rightarrow \text{opt}$

Рис. 1. Концептуальна схема складових фінансово-ринкової регулятивної парадигми і конвергентної системи розвитку національної і регіональної економіки

основних регуляторів, а саме, НБУ та Уряду, забезпечити планомірний вплив «регулятивних показників» [10, с. 66-72] на зростання кінцевого результату – реального національного доходу:

$L : M$ – сукупна стартова грошова маса, тобто грошова пропозиція $L = M + \Delta L$, яку регулюють НБУ та Уряд, де M – національний дохід, забезпечений урядом і ΔL – грошові резерви, створені НБУ. Регуляторам належить забезпечувати чергове відтворення максимально за рахунок національного доходу і мінімально за рахунок резервів, тим більше запозичень;

$Kp : vM$ – модель фінансового ринку, де K – кількість фінансового капіталу, p – ціна одиниці фінансового капіталу, M – частина національного доходу, що потрібна для обігу фінансового капіталу, v – коефіцієнт обороту національного доходу у формі грошей; регулятори мають забезпечити більше зростання параметра K , ніж параметра M , щоби отримати незмінність або, навіть, зниження параметра p при невеликому зростанні (ділова активність) параметра v ; параметр K – потенційні інвестиції в усі сектори економіки, фактор економічного зростання;

$Q (K : q : t)$ – виробнича функція, де Q – фізична кількість створеного продукту, або функція віддачі сукупного інвестованого капіталу K за час t , q – віддача одиниці інвестованого капіталу за одиницю часу; регулятори – уряд, створює умови залучення інвестицій, підприємства – забезпечують граничну віддачу інвестицій за умов зведення до мінімуму, або ліквідації загальному втрат часу праці; виробнича функція – одна з ключових частин механізму регулювання як фінансового, так і суміжних з ним ринків, тому що кількість зайнятої праці L відносно незмінна [4, с. 166-170], а економічне зростання можливе за рахунок зростання фінансового капіталу, інвестицій і пропорційно їхньому руху – зростання кількості грошей для їх обігу за стабільності цін;

$Qp : vM$ – модель товарного ринку, де Q – обсяг натурального продукту на товарному ринку, p – ціна одиниці продукту, M – частина національного доходу у формі грошей, що потрібна для обміну натурального продукту, v – коефіцієнт оборотності грошей; регулятори – НБУ (кількість грошей), уряд (кількість продукту), ринок (ціна продукту); на товарному ринку проявляється власне дія фінансового ринку, і особливо дія виробничої функції; індикатором відповідності товарної і грошової пропозиції на ринку – стабільна ціна, невідповідності – зростання (спад) ціни, нестабільність фінансова, економічна, соціальна;

$M : L$ – сукупна результуюча грошова маса, тобто грошовий попит і грошова пропозиція водночас $L=M + \Delta L$; тут чим більша частина національного доходу у формі грошей, ніж резервів, необхідна для обігу відповідної частки реального натурального продукту, тим менша потреба у грошових резервах та запозиченнях для функціонування фінансового і товарного ринків; ключовим показником стабільності (нестабільності) ринків є не ціна, а кількість створеного натурального продукту щодо потреб споживання і відповідна кількість грошей для його обігу.

Типи фінансово-ринкових регулятивних систем. Наведена модель і співвідношення параметрів описує лише схему функціонування руху фінансового капіталу і стадії його капіталізації [8, с. 132-135]. В

основі реальної регулятивної системи є один найважливіший чинник – відношення власності на засоби і результати виробництва, яке визначає систему управління і поділ управлінських функцій між власником капіталу і державою. Ретроспективна оцінка розвитку і функціонування національних економік розвинених країн світу за ознаками руху параметрів моделі, видів і форм власності та управлінських систем дала можливість узагальнити їх еволюційні перетворення за такими напрямками: **ліберальна, централізована, ліберально-централізована**. У системі параметрів перетворень фінансового капіталу в інвестиції і натуральний продукт кожна відзначається такими акцентами:

- **ліберальна** – формувалася за концепцією А. Сміта «вільного підприємництва» впродовж періоду становлення ринкової економіки у країнах Європи, США та ін. на пріоритеті приватної власності і виробничої ініціативи власників капіталу. Мотиви власників капіталу отримати максимальні доходи і прибутки спонукали до активізації виробничої функції $Q(K : q : t)$ через інвестиційні вливання, створення натурального продукту для капіталізації вкладень. Це призвело, врешті-решт, до кризи перевиробництва і відповідних фінансових і соціальних наслідків у 30-х роках ХХ ст.;
- **централізована** – формувалася на марксистській ідеології критики приватної власності і пріоритеті «суспільного виробництва» у 20-90-х роках ХХ ст. у країнах колишнього СРСР на основі абсолютної неприватної власності і директивно-вертикального державного управління. Розподіл національного доходу відбувався централізовано без фінансового і товарного ринків, жодна з частин моделі механізму руху грошей і інвестицій не мали основ для активізації. Найосновніша у системі механізму виробнича функція $Q(K:q:t)$ виявилася інертною, без стимулів до активізації, що призводило до зниження рівня віддачі інвестованого капіталу, неплатоспроможності бюджетів і, врешті-решт, до саморозпаду не лише фінансово-економічної, а й державної системи;
- **ліберально-централізована** – обґрунтована у 30-х роках ХХ ст. на основі аналізу причин Великої депресії і рекомендаціях участі держави у регулюванні руху фінансово-інвестиційних ресурсів за оцінки таких національних категорій як «сукупна пропозиція» і «сукупний попит». В її основу покладено постулат Дж. М. Кейнса підвищувати сукупний попит через зростання грошової пропозиції $L = M + \Delta L$, тобто грошову форму доходу споживачів M шляхом емісії і запозичень, що викликати піднесення рівня споживання і пожвавлення виробництва натурального продукту через зростання інвестиційної активності. На практиці ця теорія спрацювала, але викликала повільне зростання цін, яке провокувало постійне зростання грошової пропозиції центральними банками і, відповідно, грошових доходів споживачів вищими темпами, ніж зростання натурального продукту. Це таїло у собі зростання ризиків і навіть періодичних фінансових криз, ознаки яких нерідко повторюються сьогодні.

Україні варто засвоїти «інституційні уроки ринкових трансформацій» [2, с. 27-37] і, як зазначає академік І. І. Лукінов, «треба чітко зрозуміти, що економічний механізм являє зараз складку сукупність регуляторів,

за допомогою яких реалізуються складові загальнодержавної і ринкової політики – монетарної, валютної, цінової, фінансової, банківсько-кредитної, платіжної, податкової, митної, бюджетної, страхової тощо. І цей механізм теж поступово трансформується (удосконалюється і ускладнюється). З'являються все нові економічні зв'язки (внутрішні і зовнішні), які потребують відповідних взаємоузгоджень прямих і опосередкованих регуляторів» [11, с. 178]. Характеристики ліберальної, централізованої і ліберально-централізованої фінансово-ринкових регулятивних систем засвідчують, що регулювання повинно зводитись до зниження числа регуляторів з одного боку, і визначення ключових факторів фінансового і товарного ринків, які мають стати об'єктом регулювання, з другого. Наведена модель руху фінансового капіталу і його перетворення у національний дохід дає можливість визнати ключовими факторами обсяги грошової маси M , інвестицій K і натурального продукту Q у їх співвідношенні $M : K : Q$.

Конвергентний розвиток національної економіки і її окремих регіонів потребує, щоби ключові фактори були, *по-перше*, у збалансованому пропорційному стані, *по-друге*, змінювалися в часі синхронно (зростання спад). За даних умов результуюча цінова змінна буде незмінною. Наші дослідження показали, що в українській економіці вони перебувають в асинхронному русі: $1,47M : 1,19K : 1,02Q$ [6], що викликає зростання цін на сегментах фінансового і товарного ринків. Це дає підстави сказати: *по-перше*, для умов України потрібна «**балансова система регулювання фінансового ринку**», яка би враховувала позитивний досвід і недоліки вище узагальнених регулятивних систем, *по-друге*, основними регуляторами балансової або ж «рівноважної» системи є НБУ, уряд, підприємства, *по-третє*, ключовими об'єктами, на які спрямовуються регулятивні рішення є гроші, інвестиції і натуральний продукт, *по-четверте*, результуючою ознакою функціонування балансової регулятивної системи є збалансована і стабільна рівновага усіх ринків. Обґрунтування рівноважної системи регулювання фінансового ринку є актуальне для України, хоч така система потребує великих реформ у сферах управління, адміністрування, розподілу національного доходу тощо. Але це вже питання подальших досліджень і публікацій.

Проте можемо зробити висновки щодо поставлених питань на початку статті з приводу обґрунтування проблеми:

- по-перше, фінансовий ринок формується на засадах економічної свободи підприємництва, пріоритету приватної власності і вільного вибору розміщення вільних коштів щодо їх капіталізації через сферу депозитно-кредитних відносин, інвестування сфер виробництва продукту та послуг задля зростання національного доходу населення і країни загалом; система регулювання повинна базуватися на принципі підтримки активізації ділової інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств при правовій і фінансовій підтримці виробників з боку Національного банку і уряду України;
- по-друге, основними інтересами власників вільних коштів, банківських посередників, підприємств і держави є зростання доданої вартості, яка за наявності відносно стабільних цін здатна забезпечити реалізацію

очікувань суб'єктів фінансового ринку щодо прибутковості діючих підприємств і зростання капіталізації інвестованих коштів;

- по-третє, фінансовий механізм формування і функціонування конвергентної моделі фінансового ринку має характеризувати прозорий рух усіх форм капіталу, забезпечувати диверсифікацію інвестицій і їх захисту в основні фактори виробництва задля встановлення оптимальних пропорцій виробництва продукту і споживання, стабілізації відсоткових ставок на фінансовому і цін на товарному ринках;
- по-четверте, у системі руху фінансово-інвестиційного капіталу і його диверсифікації у сектори економіки ключовим суб'єктом, на який має бути спрямована увага Національного банку та уряду України, є діючі підприємства і підприємства, які необхідно створювати у сфері імпортозаміщення і посилення експортного потенціалу.

Можемо сказати, що в цьому напрямку зроблено чимало, але для формування конвергентної моделі розвитку регіонів і України загалом цього ще недостатньо. Варто інвестувати у власний науковий потенціал, який в Україні потужний і здатний створювати новітні технічні засоби і технології, виробничі системи і види продукції та забезпечити стабільний і збалансований розвиток регіонів.

Список використаних джерел

1. Алімпієв Є. В. Фінансова і монетарна трансмісія в економіці України / Є. В. Алімпієв // Фінанси України. – 2010. – № 5. – С. 22-30.
2. Грінберг Р. Інституційні уроки ринкових трансформацій / Р. Грінберг // Економіка України. – 2011. – №1. – С. 27-37.
3. Долішній М. І. Регіональна політика на рубежі ХХ-ХХІ століть: Нові пріоритети : [монографія] / М. І. Долішній. – К. : Наукова думка, 2006. – 511 с.
4. Жовтанецький В. І. Формування ринку праці та пріоритети зниження рівня безробіття в Україні / В. Г. Жовтанецький, Б. Ф. Заблоцький // Формування ринкових відносин в Україні : [зб. наук. праць]. – 2009. – №9 (100). – С. 166-170.
5. Заблоцький М. Б. Методологічні засади фінансово-ринкової регулятивної парадигми / М. Б. Заблоцький // Збірник тез міжнародної науково-практичної конференції «Наука і духовність у системі сучасного управління» : [19 квітня 2012 р.]. – Львів : СПОЛОМ, 2012. – 20 с.
6. Заблоцький М. Б. Механізми розвитку фінансового ринку України: автореф. дис.. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.00.08. «Гроші, фінанси і кредит» / М. Б. Заблоцький. – Львів, 2011. – С. 117-119.
7. Заблоцький М. Б. Сучасні проблеми фінансового ринку України і засади його регулювання / М. Б. Заблоцький // Наукова спадщина професора Злупка С. М. у світлі формування сучасної парадигми економічної науки в Україні. Матеріали Всеукраїнської Меморіальної наукової конференції : [29-30 вересня 2011 р. у Львові]. – Львів, 2011. – С. 96-97.

8. Заблоцький М. Б. Стадії капіталізації фінансового капіталу як основа організації системи регулювання фінансового ринку / М. Б. Заблоцький // «Соціально-економічні аспекти реструктуризації регіональної економіки – 2012» : [матеріали наук.-прак. конф. Том 1. – Вінниця, 6-7 грудня 2012 р.]. – Вінниця, 2012. – С. 132-135.
9. Заблоцький М. Б. Ціна як функція обсягів грошової маси і натурального продукту у методології формування фінансово-ринкової регулятивної парадигми / М. Б. Заблоцький // Економічний форум. – Луцьк. – №1. – 2013. – С. 302-310.
10. Кульпінський С. В. Регулятивні механізми фінансового ринку в макроекономічній динаміці / С. В. Кульпінський // Фінанси України. – 2009. – №2. – С. 66-72.
11. Лукінов І. І. Економічні трансформації : [монографія] / І. І. Лукінов. – К. : Ін-т економіки НАН України, 1997. – 455 с.
12. New Webster's Dictionary and Thesaurus: of the English Language: Revised and updated. – Printed and Manufactured in the United States of America, 1993. – 1149 p.

Заблоцкий М. Б. Финансово-рыночные регулятивные основы конвергенции национальных и региональных интересов.

Поставлена проблема создания системы регулирования финансового рынка. Предложена концепция конвергенции национальных и региональных интересов субъектов финансового и смежных с ним рынков. Обоснованы научно-теоретические положения, регуляторы и результирующие показатели функционирования регулятивной системы при условии действия регуляторов «не по правилу» и «по правилу». Представлена схематическая модель механизма формирования системы конвергентного развития национальной и региональной экономики.

Ключевые слова: регулятивная система, конвергенция, денежное предложение, финансовый капитал, инвестиции, натуральный продукт, национальный доход, денежный спрос.

Zablotsky M. B. Financial and Market Regulatory Framework of National and Regional Interests Convergence.

The problem of creating the system of financial market regulation is set up. The concept of convergence of national and regional interests of the financial and contiguous markets' entities is proposed. Scientific and theoretical principles, regulators and resulting indicators of regulatory system functioning subject to the operation of regulators «not according to the rule» and «according to the rule» are substantiated. Schematic model of the mechanism of formation of national and regional economy convergent development is presented.

Keywords: regulatory system, convergence, money supply, financial capital, investment, natural product, national income, money demand.

Надійшло 01.03.2012 р.